Ч. 146. Недїля 16 (3) липня 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цїлий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Реорґанізация росийскої фльоти. — Значінє Сахалина і японьске справозданє про занятє его.

Цар видав указ до нового міністра маринарки, віцеадмірала Бірілева, в якім згадує про безнастанні погроми фльоти, що унеможливили їй улекшити завданя сухопутної армії та осягнути воєнний успіх. Цар з болем жалїє над утратою вірних моряків, котрі дали житє за вітчину і каже, що обовязком всїх моряків супротив вітчини єсть співдїлати по змозї над відновою морскої сили, котра для Росиї необходима та над виобразованєм і приготовленєм відповідного материялу, перенятого сьвідомостию своїх обовязків. Бірілев — сказано там дальше — при нагоді поспішного уоруженя другої і третої ескадри, призначеної для вехідної Азиї, виявив незвичайну енерґію, досьвід та войскову бистроумність і натхнув всїх новим духом, сьвідомостию народного значіня їх працї, а ті єго услуги дозволяють цареви числити на него з цїлою певностию при відновї фльоти. Разом з іменованєм на міністра, повіряє єму цар найвисшу управу департаменту маринарки з правом складати цареви особисто справозданя про все, що до того належить. — Послїдні події на Чорнім мори — каже цар — доказують, що войсковий послух в залогах цїлковито затратив ся і що настоятелї не виповнюють своєї повинности. Такі надзвичайні, злочинні дїла вимагають основного слїдства і строгої кари. Цар накладає обовязок на адмірала, щоби в першім ряді привернув духа войскового порядку і постарав ся о те, щоби фльота сповняла свій обовязок. Цар вказує на конечність вистарати ся о добре вишколений і карний персонал для фльоти, уоруженє для нових кораблїв, відповідне теперішним вимогам та піднесенє технічного образованя інжинірів маринарки. Відповідно до нової орґанізациї фльоти цар жадає, щоби міністер зараз таки розпочав свою дїяльність і то від забезпеченя оборонности побережий всїх росийских морий, а відтак постепенно відбудував фльоту відповідно до істнуючих средств. — В тім взглядї „Standard“ доносить з Петербурга, що Росия рішила ся перевести за всяку цїну відбудованє фльоти в як найкоротшім часї. Тепер ведуть ся проби над витревалостию панцирних плит, а також над дїланєм нової вибухової матерії, винайденої росийскими інжинірами Тостовим і Нахімовом. Має зачати ся будова 20 кружляків і 8 панцирників. Преліміновані кошти будови виносять 260 міліонів рублїв.

Про події воєнні на Сахалинї довідуємо ся зі справоздань японьского віцеадмірала Катаоки: Дня 7 липня досьвіта появила ся на водах сахалиньских японьска ескадра під командою віцеадмірала Катаоки. По перешуканю води, чи нема мін, або инших яких перешкод, кораблї транспортові зближили ся до берега і висадили піхоту на сушу. Тимчасом форт ворожий почав острілювати японьскі кораблї, які однак без шкоди сповнили свою задачу. 8 липня вислано 3 кораблї лінїйні і 2 контрторпедовцї, щоби помагали піхотї при занятю Корсаковска. Та поки кораблї надплили, вже піхота японьска обсадила Корсаковск, який по досить слабій оборонї попав їй в руки. Росияни, покидаючи місто, спалили єго і уступили 7 миль на північ до Соловевки, де старали ся знов здержати Японцїв. Але і тут виперли їх Японцї і тодї Росияни уступили аж 22 миль на північ від Корсаковска до Володимирки. Японцї без страт зі своєї сторони добули 4 армати і масу амуницїї. Слїдуючого дня знов 2 кружляки і 4 торпедовцї збомбардували осаду Ноторо, яку відтак заняла сейчас і обсадила японьска піхота. Будинки тої осади і лїхтарня морска були неушкоджені.

Сахалин представляє ся нам звичайно в уяві як край сотворений лише на місце перебуваня злочинцїв, як зимний, неурожайний,

---

Міша і Ваня.

(З росийского — Салтикова-Щедрина).

(Конець).

Тепер то всьо є лиш вже тяжкою і страшною сонною марою; марою, від котрої увільнило Росию великодушне слово царя Александра. Так, але лише то одно. Бо хто може за то заручити, чи Сень аж до тої пори не був би мусїв лизати розпалену печ? Чи служниця Ольга Никандрова аж до тої пори не ходила би з обстриженим волосєм і оплювана гістьми своєї панї? Де запорука що так не було би? Може в души? Абож не звістна річ, що Славяни мають веселу, легку і безжурну вдачу? А може в сльозах? Або не звістно, що сльози, які при тім пливуть, капають в середину, як кроваві каплї падають до серця і наповнюють єго, аж оно переллє ся?

Нїколи зло не є так сильне, як в часах, коли єго не відчувають, коли оно, так сказати, висить у воздусї. — „Що в тім злого?“ — кажуть совістні дослїдувачі, що мають навичку глядїти на річи не лише з одної, але з усїх сторін; — „то не зло, але просто хід річий!“ — і тим успокоюють себе. Хто може казати, що такому ладови не було би суджено, ще богато лїт єствувати, коли би нас не була вирвала сильна воля з тьми кровавої добродушности і з пропасти зрадливої веселости? Повтаряю то була тяжка і сонна мара, в котрій і угнїтаючі і угнїтані були рівно страшні.

Згадка о сестрі вплинула болючо на Мішу. Він нагле зігнув ся, немов би під тягаром; єго блїде личко стало ще блїдше і не сухі ще очи зайшли знов сльозами.

— А она таки явила ся пани! — промовив Ваня.

— Неправда! — захлипав Міша ледве чутно.

— Она їй з'явила ся, цїлком певно! Ключниця Матрона оповідала, що панї вибігла з комнати як труп блїда; нї капинки крови не було в єї лици.

— Неправда, она жиє! — упирав ся Міша, майже давлячись сльозами.

— Ну, брате, не переч ся! Она утопила ся — то вже так певне як два рази два. Впрочім чого мала би ся нам являти, колиб не утопила ся?

— Неправда, то всьо брехня! — кричав Міша майже дико.

— Ну, ти знов стаєш дураком! Чого кричиш? То певна річ, що для нас є лиш один конець.

Міша замовк; очивидячки пригадував собі на щось. Він пригадав собі, як Оля переходячи попри него погладила єго скоро по лици і сказала: „Ти мій дурненький!“ пригадав собі, як Оля раз надїла на него нову чисту сорочину і сказала єму при тім: „Носи, на здоровлє, мій Мішутко!“ пригадав собі, як Оля раз вбігла до челядної цїлком блїда і як її сльози плили з очий; пригадав собі голос, який просив о пощаду, змінений, змучений, крикливий голос: „Матїнко, Катерино Афанасєвно, я не хочу! Батеньку, Іване Василевичу, не хочу!“ пригадав собі, як довге, біляве волосє Олї упало під ножицями, як Оля плакала і розщибала ся...

— Ах нї, не стрижіть! — звучав благаючий голос в ушах Міші, звучав так ясно, що він нагле у всьо увірив.... Повірив, що Оля дїйстно померла і що з'являє ся пани та мучить єї в ночи. Єму навіть видавало ся, що она тепер коло них і що кличе єго до себе.

— Оля є тут! — сказав наляканим голосом.

— Ну, але тепер ти брешеш! — відповів Ваня, але сам затремтів і мимохіть оглянув ся.

— Господи, она тут! — обставав при своїм Міша.

— Дурак! Кажу тобі, що нема тут нїкого! І чому мала би она нам з'являти ся? Подумай, чого з'являє ся мерлець? Мерлець з'являє того, щоби мучив; а чого мала би она нас мучити? Атже ми нїколи не ткнули ся Олї, она була добра... так, була добра дївчина!

— Була добра! — повторив Міша і поглянув з любовію на свого товариша.

— Чекай, я погляну по кутах — сказав Ваня, немов би одиноким єго бажанєм було Мішу успокоїти; але видко було, що він не був від того, аби самого себе успокоїти.

Ваня встав з лавки і поглянув насамперед під стіл; відтак перейшов цїлу комнату, заглянув у всї кути, а навіть глядїв по стїнах; відтак поглянув в дверї, що вели до сїний. Нїгде не було нїчого.

— Видиш, нїчого тут нема! — сказав сїдаючи на давне місце.

дикий кусень землї, на якім жиє лише той, хто мусить. Тимчасом оно так не єсть. Сахалин містить в собі множество богатств мінеральних: угля, нафти, зелїза, а навіть як дехто доказує, золота. На Сахалинї є також богато лїсів непройдимих, в яких ростуть береги, буки, клени, смереки та сосни, а на полудни навіть дуби та вільхи. Правда, сама середина і північ Сахалина є непривітна і понура та дика, але за те полудневі сторони навіть приємні і милї. Зі зьвірів жиють на Сахалинї медведї, лиси, соболї, а з домашних зьвірів найважнїйший єсть рен. Населенє трудить ся головно ловлею риби. Складає ся оно з Аінів на півдни і Гіляків на півночи острова, а крім того напливові людности хіньскої, японьскої і російскої. Після урядового виказу з р. 1897 було на Сахалинї 28.111 мешканців, з чого 8.635 засланців з Росиї. Остров має 130 місцевостий замешкалих, а величина єго така, як Галичини. До 1875 р. належав Сахалин по половинї до Росиї і Япанїї, а від р. 1875 належить виключно до Росиї.

Новинки.

Львів, дня 15 липня 1905.

— **З львівского унїверситету.** Є. В. Цїсар іменував професора на черновецкім унїверситетї д-ра Альфреда Гальбана, професором порівнуючого права на унїверситетї у Львові.

— **Ц. к. краєва рада шкільна** постановила зачислити книжку п. з.: „Ал. Стефан. Учебник француской мови II. На основі нїмецкого виданя за дозволом автора зладив др. В. Щурат", видану в Перемишли, накладом руского інститута для дївчат в Перемишли, до книжок дозволених до ужитку в лїцеях, а також в иньших подібних заведених з руским викладовим язиком. Цїна примірника 3 корони.

— **Впреосьв. Митрополит** Шептицкий при всїх своїх численних занятях найшов також спромогу подбати про церковно-руску науку і штуку. В катедрі капітульного забудованя устроїв Вир. Митрополит салї, в котрих буде містити ся бібліотека рукописних і старопечатних книг церковних, котрі з великим трудом і накладом згромадив. Крім того буде побіч сеї бібліотеки містити ся також церковний музей, для котрого Вир. Митрополит зібрав вже чимало старинних і дуже цїнних ікон, різьб і т. п. творів церковної штуки. Все те порядкує ся і має бути небавом також відкрите для користуваня публичности.

— **Заострене кар за обиду чести.** Управитель австрийского мінїстерства судівництва др. Кляйн видав під датою 27-го червня с. р. нове розпоряджене взглядно обіжник до судів, в якім обговорює практику, що веде ся досп в справах о обиду чести. Після погляду д-ра Кляйна та практика виказує неоправдану лагідність в приміненю кар і повинна бути змінена. Особливо відносить ся то обид, що мають пятно клевети, а можуть нарушити не тілько добре імя оклеветаного, але і наразити єго на страту материяльну або родину на пониженє в очах загалу. Такі обиди чести повинні бути особливо строго карані, а передовсїм треба пильнувати, щоби при таких зневагах не дозволити винуватцеви на заміну кари арешту на кару грошеву, як то в деяких случаях допускає § 261 кар. зак. Розуміє ся при тім, що і кара арешту не повинна бути низька, бо в таких переступствах і провинах судия не повинен руководити ся якоюсь особлившою лагідностию. Що-до звичайних зневаг, то судия може деколи користати з добродїйств § 261 кар. зак., але і тут повинен памятати, щоби не йшов за далеко, а особливо, щоби виміряючи навіть кари грошеві не поступав одностайно. Судия повинен дивити ся на материяльне і товариске положенє винуватця і так при заміні арешту на кару грошеву і грошевої кари на арешт не повинен руководити ся якимись утертими „тарифами". Нераз для бідака малу квоту заплатити тяжше, як сидїти в арештї і у таких вимір кари повинен бути по можности низький. Свої вказівки др. Кляйн кінчить ось-такими словами: „Хто з причини дїйстного нарушеня чести кличе о поміч суд, той так в цїлім переводї справи як і в вироцї повинен найти зрозуміне, як важним єсть для него то, аби привернути назад нарушену єму честь. Він не повинен опускати суд з вражінєм немовго те, що єму дороге, суд уважає дрібницею, чимсь побічним і так само відтак полагоджує". З тої причини управитель мінїстерства противний також практицї, після якої судиї накланяють сторони, аби полагодити спір по добрій воли. Угода не є ідеалом карного судівництва, а судия стягає на себе мимохіть підозріне сторонничости, коли впливає на покривдженого, аби відступив від доходженя кари за нарушене своєї чести.

— **З'їзд матуристів** з р. 1865 відбуде ся в Тернополи дня 19 липня (в середу), на котрий всїх товаришів запрошуємо. — *Александер Барвіньский, Адам Студзиньский.*

— **Доми для учителїв.** Польске „Задаткове товариство учителїв народних шкіл" закупило у Львові при ул. Крупярскій на Личакові $2^{1}/_{2}$-морга грунту і вибудує там доми з призначенєм на мешканя учителїв. Кождий дім буде стояти окремо серед огородця і буде обчислений на приміщене родини з 5 до 6 осіб. Мешканцї домів будуть платити місячний чинш мало що більший від звичайного і тим чиншом будуть сплачувати реальність, яка по якімсь часї перейде на їх виключну власність.

— **СС. Василиянки зі Станиславова** оповіщують слїдуючий звіт з веденя інституту за рік 1904/1905: В сім роцї збільшило ся число институток до 24, що завдячуємо опіцї Преосьв. епископа Григория Хомишина. Учениці учащали до школи видїлової 9-клясової ім. королеви Ядвиги і до семинариї приватної, що одержала в роцї 1904 право публичности. Сім учениць одержало сьвідоцтво з поступом відзначаючим, а 16 з добрим. Дома побирали институтки науку: гри на фортепянї за доплатою 1 К місячно, а співу, робіт ручних, конверсациї і корепетициї в нїмецкім язицї безплатно. Крім настоятельки і панї Лукасевичевої (з роду Нїмки) опікувала ся дїтьми Сестра Префекта, кваліфікована учителька. Курс танцїв відбував ся в сали інститута в місяцях вересни і жовтни з повним вдоволенєм інтересованих. Цїлий рік держали ся учениці, слава Богу, здорово, користаючи з вигідного уміщеня, доброго харчу і з сьвіжого воздуха великого институтского огорода. В червни відбули дїти за позволенєм і благословенєм нашого Владики прогульку з настоятельством в гори Дори і Яремча. В сїй прогульцї зволили взяти участь Всьвітл. о. митрат Фациєвич, крилошанин-парох о. Іван Редкевич, крилошанин-канцлер о. Франц Щепкович, катихит др. Григорий Литвинович і о. Михайло Бурчицкий. — Всї институтки були вдоволені з цїлорічного проводу, котре оказали особливо при кінци шкільного року, коли урядивши вечерок, дякували і з жалем пращали всїх своїх Добродїїв, особливо Преосьв. д-ра

— Оля була добра! — повторив задумчиво Міша.

— За єї доброту всьо любило єї в челяднїй. Пригадуєш собі, який нещасливий був Стєпка, коли она щезла? Стєпка, кажуть, хотів з нею женити ся.

— Так, тому післали єго зараз на варту.

— Тому, лише тому.... Стєпка сказав до панї: „Лїпше, каже, Катерино Афанасєвна, коли-б ви мене зараз віддали в салдати, але служити, каже, не хочу більше у вас.

— Видиш!

— А панї відповіла: „Нї, каже она, Стєпанушко, в салдати тебе не віддам, але ти зігниєш у мене в овечій стайни. І він там тепер гниє....

— А чому она не хотїла віддати єго до война?

— Ну, тому, брате; она вже така.

— А в салдатах добре, Ваню?

— От.... хто то може знати! Все таки лїпше як у нас; яке у нас житє!

Міша знов задумав ся; хотів сказати Ванї, що лїпше було би пійти в салдати, як.... Але перебив свої гадки; очивидячки бояв ся розгнївати Ваню і показати ся в єго очах трусом.

— А знаєшцо, Міша?—спитав нагле Ваня.

— Що?

— Ходи, перейдім ся через комнати.... поглянути.

Міши прийшла зараз гадка: послїдний раз!

— Ходім, Ваню — сказав.

— Ваня обтер кніт сьвічки і пійшов наперед.

— То саля, брате — сказав він, коли увійшли до першої комнати.

— Саля — сказав за ним Міша.

— Поклони ся тепер, брате, на всї чотири сторони! — говорив Ваня дальше.

Міша поклонив ся на всї чотири сторони; Ваня зробив то само.

В такий спосіб перейшли всї комнати і всюди пращали ся; вкінци прийшли до послїдної комнати, де стояло велике подвійне ліжко.

— Бачиш? — сказав Ваня і не лише, що не поклонив ся на всї чотири сторони, але навіть сплюнув.

— Знаєш що — сказав дальше — зробім собі тепер „лїмінацию" (ілюмінацию). Та чарівниця ще так скоро не прийде!

— Засьвітім! — згодив ся Міша і на єго лици появив ся дитинячий, веселий усьміх.

З усього видко було, що вдача Міши була ніжна, жіноча, артистична; він любив, коли комната була осьвітлена і весела, а противно чув ся пригноблений в темнотї і в душнім воздусї передної. Ваня знав ту прикмету Міши і хотів єму зробити ту приємність.

Они справдї зробили величаве осьвітлене; Міша хотів бути господарем, Ваня згодив ся удавати гостя. Але ледве господар і єго гість мали час сїсти на софу, ледве господар вспів завдати свому гостеви звичайне питанє о єго здоровлю, коли в передній роздало ся сильне дзвоненє. Господар і єго гість позривали ся, аби погасити сьвічки, але в поспіху їм то пиняво ішло; роздав ся ще раз дзвінок, сим разом сильнїйше, нетерпеливійше.

Вкінци таки погасли сьвічки і побігли до передної. Крізь двері вже почув Ваня, як панї гнїває ся.

— То всьо роблять лиш ті хлопцї, ті урвителї! — говорила гнївно. — Але заждіть!

— Будь спокійна, душко — втихомирював єї Іван Василевич — можлива річ, що приїхав брат Никанор Афанасєвич.

В тій хвили отворив Ваня двері.

— Чи брат, Никанор Афанасєвич тут? — було перше питанє панї.

— Нї, єго нема тут.

— Хто засьвітив сьвічки в сали?

— Нїхто їх не сьвітив.

— Ти драбе!

Сильний удар повалив Ваню на землю.

— Хто засьвітив сьвічки в сали? — обернула ся панї до Міши, що стояв нї живий нї мертвий.

— Нїхто — шепнув Міша ледве чутно.

— Як довго будете нас ще мучити? — крикнув Ваня неприродним голосом, зриваючи ся з землї і заки ще хто міг похопити ся вбив ся нїгтями в уста і ніс Катерини Афанасєвни.

Катеринї Афанасєвнї зробило ся недобре, силою відірвано Ваню від неї, бо він був немов задеревілий. Катерину Афанасєвну заведено до спальнї, причім їй Іван Василевич приговорював: „Не встидаєш ся, матїнко, так гнївати ся задля тої служби". Ваню завели до кухнї; він не плакав, лише кричав; цїлий був глубоко і сильно потрясений, бо не міг успокоїти ся і той острий, неприродний крик виривав ся з єго груди против єго волї. Цїла служба бігала безрадна, вкінци почали єго натирати і хотїли єго насильно успокоїти. Коли крик утих, Ваня сейчас твердо заспав.

Чи то тому, що Катерина Афанасєвна дїйстно занедужала, чи що служба сказала їй в якій люти був Ваня — досить що тої ночи ще нїчого не постановлено о хлопцях. Приказано було держати їх в кухни. Міша поклав ся коло Ванї, але довго не міг заспати; завтрішний день з'являв ся в єго розворушеній уяві в цїлій повни, зі всїми страшними наслїдками. Перед єго очима показували ся цїлі вязанки різок, з'явила ся перед ним Катерина Афанасєвна; єї лице пашіло, на голові вили ся га-

Григория Хомшпиш, котрий своєю присутностию причинив ся до звеличеня і уприємненя не одної хвилї в роцї. Заряд чує ся обовязаним і від себе зложити на сім місци сердечну подяку Їх Преосьвященьству др. Григорию Хомишину за ласкаву і щиро печаливу опіку. Дякуємо і Сьвітлїй Капітулї за труди около розширеня і улїпшеня дому, також дякуємо тут всім добродїям, котрі ревно і безінтересовно працювали і занимали ся іститутом сего року. — Місячна оплата за удержанє одної ученицї в інститутї виносила 40 К. Переважно були з одного дому по дві сестри за оплатою 60 К. То показало ся при теперішній дорожнї за мало, тож підносимо цїну платнї за дві сестри до 72 К. Два місця були безплатні, котрі заняли дві семинаристки з обовязком помаганя інституткам в науцї. На слїдуючий рік приїме ся до іституту більше число учениць. Одно безплатне місце єсть ще більше для спосібної семинаристки. Зголошеня приймає ся устно або письменно до дня 20 серпня с. р. — *Заряд СС. Василиянок* в Станиславові, улиця Заболотівска ч. 13.

— **Птицї небесні.** На вість, що у Львові вибух страйк будівельних робітників, прибуло до нашого міста кількадесять звістних злодїїв і опришків, видалених полїцийно зі Львова, що загадали глядати для себе „поживи". Полїция львівска розпізнала кільканайцятьох з них і замкнула їх в своїх арештах.

— **Дезертир.** З касарнї артилєриї у Львові — як донесла войскова команда полїциї — утік оногди артилєрист Михайло Розборский.

— **Случайне удушенє дитини.** З Мостиск доносять: Селянка з Підгатя, Мария Грунник, кладучи ся оногди спати, положила побіч себе 4-місячного синка. Коли на другий день обудила ся, дитина була вже не жива. Як сконстатовано Грунникова задушила єї случайно в спї тягаром свого тїла.

— **Смерть від грому.** В громадї Сїлець, станиславівского повіта, убив сими днями грім 14-лїтного пастуха Петра Дайдея, що гнав з пасовиска конї.

— **Пригода з оружием.** З Сянока доносять: До коршми в Семушовій прибув оногди тамошний побережник Іван Преснель, маючи з собою набиту рушницю. Присївши ся коло заступника війта громади Посади сяніцкої, Антона Перистого, так неосторожно поводив ся з рушницею, що она вистрілила і цїлий набій поцїлив в праве рамя Перистого. Раненого відвезено до загального шпиталя у Львові.

— **Намірене самоубийство.** Йосиф Браєр, урядник з Самбора, що заїхав вчера до готелю Ґутмана при ул. Кароля Людвика у Львові, хотів там відобрати собі житє і пробовав повісити ся. Готелева служба перешкодила тому і відставила его до полїциї. Заки его відставлено з полїциї до комісарияту другої дїльницї, хотів Браєр другий раз позбавити ся житя, силуючи удушити ся і то в незвичайний спосіб, бо хотів проковтнути від разу мошонку з грішми і дві хустини. До дивлячого ся візвано лїкаря, котрий повиймав єму з горла ті річи, почім віддано его в опіку комісариятови.

Телеґрами.

Відень 15 липня. Палата панів приймила вчера торговельний договор з Німеччиною і закон, що дає правительству повновласть до тимчасового управильненя торговельних відносин з Швайцариєю і Болгариєю.

Берлин 15 липня. Berliner Ztg. довідує ся, що Вітте дня 26 с. м. на поспішнім пароходї Wilhelm der Grosse удасть ся до Нового Йорку.

Петербург 15 липня. „Правіт. Вєстнік" потверджує вість о іменованю президента комітету мінїстрів Віттого росийским повновластником на мирову конференцию в Вашинґтонї.

Петербург 15 липня. Розійшли ся поголоски, що на становище мінїстра справ внутрішних вертає кн. Сьвятополк-Мирский. Надіють ся в наслїдок того важних змін в адмінїстрациї.

Париж 15 липня. Мінїстер ґр. Голуховский виїздить на 3-тиждневу відпустку до Віттель.

Варшава 15 липня. Наспіли вчера до Варшави вісти про намірену мобілїзацию Варшави. На вість о тім, заповіли робітники загальний страйк.

Петербург 15 липня. Ґр. Іґнатиєв подає в урядовім справозданю, що число убитих в часї забурень в Одесї виносить 1500, а шкоди в материялах обчисляє на 50 мілїонів рублїв.

Льондон 15 липня. Остров Сахалин і всї місцевости та морскі заливи его одержали вже японьскі назви.

Господарство, промисл і торговля.

— **Рахунок** товариства взаїмного кредиту „Дністер" у Львові з днем 30 червня 1905 року (сотики пропущено):

I. Вкладки щадничі:

	Кор.
вложено . . .	477.990·—
винято . . .	282.632·—
стан з кінцем червня	1,979.031·—

II. Позички на скрипти і векслї:

уділено 591 нових позичок в сумі	591.731·—
сплачено 269 цїлковитої рати .	268.246·—
стан з кінцем червня у 3261 довжників	1,939.887·—

III. Уділи члєньскі вплачені

від 3662 членів кор. . . .	147.096·—

IV. Фонд резервовий і фонди

на страти	27.388·—
разом фонд власний кор. . .	176.604·—

V. Цінні папери і вкладки в

других товариствах кор. . .	274.184·—

VI. Готівка на рах. біжучім

і в касї кор.	90.696·—

Вкладки принимаємо на 4%; позички уділяємо на 6%. При сплатї на 30 рат піврічних виносить рата амортизацийна 5·18 від 100 кор.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 14 липня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·50 до 7·80; жито 5·90 до 6·10; овес 7·— до 7·15; ячмінь пашний —·— до —·—; ячмінь броварний 6·25 до 6·50; ріпак 10·25 до 10·50; льнянка —·— до —·— горох до вареня 7·25 до 9·—; вика —·— до —·—; бобик 7·— до 7·25; гречка —.— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 40·— до 60·—; конюшина біла 50·— до 60·—; конюшина шведска 45·— до 65·—; тимотка —·— до —·—.

дини, отвирали папсеки і висували огненні язики. Ваня часом зітхав, служба довкола них спала спокійно. Міша страшно бояв ся....

Ах, нї, ах, не стрижіть! — звучало в его ушах і образ его сестри мов живий появляв ся перед его очами, але не в старій зношеній одежи, лише цїлком білий, прозрачний і сияючий.

Вкінци около третої години він заспав. О четвертій годинї збудив его Ваня. Довго глядів на него Міша заспаними, здивованими очима, довго не міг він зрозуміти, де він і що з ним діє ся.

— Час! — шепнув Ваня.

Міша затряс ся, але ще не розумів.

— Вставай! — сказав Ваня тихо.

Міша встав і одів ся мов заголомшений. Вийшли на ґанок; студений воздух обхопив їх з усїх сторін і трохи отверезив Мішу. Ваня держав два ножі в руках; він скоро скинув свій кафтан і порізав его на кусні.

— Не будеш вїчия більше! — шептав злобно.

Відтак здоймив чоботи і перерізав в кількох місцях холяви.

Міша приглядав ся єму і наґле виринуло в нїм пристрастне бажанє жити. Вхопив себе обома ручками за шию і почав плакати та кидати ся мов божевільний.

— Трус! Іди спати! — сказав Ваня.

— Нї, нї! — стогнав Міша — нї, нї!... я іду, дїйстно іду!

— Чогож виєш? Чи ти вчера не бачив?

Вийшли на подвірє і перелїзли пліт. Улиця була пуста і глубока тишина царила над цїлим містом. Пес Трезор прискочив до них вимахуючи хвостом, але Ваня показав єму кулак і пес відвернув ся і заліз до своєї буди. Ранок не був так зимний як вогкий і мрачний; видавало ся, немов би над улицею висїла хмара, а мрака немов переповнена колючими голками, уносила ся у воздусї. Ваня мав на собі лише сорочку; єму стало зимно.

— Так, брате — сказав він — то було непотрібне... що я порізав мій кафтан.

Міша не відповідав; він взагалї поводив ся супокійно, бо в нїм горів непоборимий огонь житя, котрий однако не знав, як має виявити ся і на внї показати ся. А они вже опинили ся перед яром; они умовили ся, що в тім ярі довершать свого наміру. Ваня наперед обдумав, що тут нїхто не буде їх спиняти і нїхто не зможе їм так скоро прийти з помочию.

Ваня зліз в долину і ішов наперед; він був рішений на всьо, але й в нїм будили ся солодкі голоси житя; він сьміяв ся, але в его груди кипіло якесь пристрастне бажанє; він ішов і острив ножі один о другий, але звук, який при тім добував ся був сумний. Він чув, що в его нутрі всьо горить, між тим як блїде, змарнїле тїло було переповнене вогкостию і студению.

Рано збудили спячу спокійно варту прохожі селяни. Они чули зойки в ярі і оповіли о тім заспаному вартівникови.

— Батеньку, ратуйте! — роздав ся в тій хвили голос у воздусї.

Они зійшли у яр і найшли там двох хлопцїв, з котрих один був одїтий в кафтан, а другий був лиш в сорочцї. Ваня був вже мертвий, але Міша ще жив. Невірна, тремтяча рука потягнула кілька разів ножем по горлї, але лиш легко і боязливо. Жадоба житя відозвала ся і побідила.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Педонада. (Телефона ч. 527).